

Sch'dy (Ск'ди)

Март Горски

1995 - 1999

11/18-19/95 - III

Sch'dy

* * *

(Дијагноза). Недеља у јутро. *Prosit!*

Нити шта предстоји нити се ишта завршило. (*Oeil de boeuf* - око бика).

(Напољу, некаква птица крешти као да је деру. Мора да је од оних невеликих, црних као ова јесен, птичурина ваздан незадовољних. Као да не зна: *di buona volontà sta pieno l'inferno*).

Дуго се питам на какву ме собу ова подсећа. Сетих се да, највероватније, личи на болничку собу. *Hôtel Dieu*. Из неколико разлога.

Пре свега врло је бела, толико да се граничи са стерилношћу: не само што су јој зидови, таваница и прозорски оквири бели - и ролетне на прозорима су јој беле (као Ескимски пси, Сибирски пси, псећи трк у *Zeitgeist* - дух доба, лавеж скривености).

Затим - у њој царују мук и тишина својствени безнадежној ситуацији у каквој болничкој соби. (*Iudicium* форме, њена неизбежност).

Конечно - можда сам ја са својим уверењима, питањима и неслагањима због којих сам, уосталом, и доспео у ову ситуацију, уствари болестан и послат, зато, овде, једног празничног то јест јефтиног дана као што је овај, који сам сањао у хроматски-белом и затим га одбацио због замора од блештавости те сложене боје.

In bianco. Ut supra. Ut infra.

05/13/96

Sch'dy

Пут

Устанем око пет, притворим прозор, укључим грејање (опет је хладно), погледам око себе од једног зида до другог кад тамо и даље исти товар тишине. (Да овај патос не шкрипи ни агенти не би открили да се овде (на то се свело) пристојно живи).

Није ово више овако изводљиво, помислим док склањам синоћ опрану кашику, тањир и шољу, затим пређем из кухиње у собу.

Седнем на ивицу расклопљеног кауча (навиклог на расклопљеност толико да у тој форми испољава равнодушност највернијег објекта), померим се према средини јер је у њој метални држач (тапетарски ослонац разлога) па мање пропадне, сетим се да је вода за чај проврила, устанем и прелијем је преко слеђене мисли.

Примирен логиком ствари (*ich dien, hombre de un libro*), изоштрим позицију супротне стране, чекам да противник први направи грешку. Али, и он се притајио (истим ноздрвама миришемо јутро, *hic et ubique*) - само се један службени преводилац у недостатку речи ту види.

Раздвојен на пола (*impari Marte*), једно пола овде друго онде, једно се издиже док пада друго се руши док се издиже - спремам нови потез.

Пре него га одиграм, одем у кујну да помиришем лимун преполовљен на време, кад тамо читав жути цвет. Пита се одакле он овде, сетим се да у традицији пустиње свашта расте, али ипак нисам очекивао да га угледам без обавезне јаре.

Намажем руке витамином це (видим: ухрањеност му се из глади цеди), низ камењар пробијем се до обале, на обали уђем у чамац, чамцем пређем на другу страну. *Mali principii malus finis*. (Мртав, Латински је безопасан. Живи језици нису, али су на добром путу).

На другој страни мимоиђем се са гуштером црножутосмеђим: нити је сметао он мени нити ја њему - још чвршће испружисмо се један другом кроз патину мерећи је својеврсним искуством *Arachne* (удаваче коју је *Minerva*, богиња мудрости настала из чела *Juniterpa* тојест *Jōv*-а, изгубивши дуел у ткању, претворила у паука), прескочим три степеника и уђем у белу палату, таман се смркавало, трепало је лећи и заспати.

Легнем и заспим на стално расклопљеном каучу (толико навиклом на расклопљеност да је у тој форми већ испољавао равнодушност највернијег објекта).

Устанем око пет, притворим прозор, укључим грејање (опет је хладно), погледам око себе од једног зида до другог кад тамо и даље исти товар тишине.

06/27-29/96

Sch'dy

* * *

Бележећи датуме, записујући их после краће борбе с' јутарњом окорелашћу дана (тако рано - а већ непроменљиво), колико толико причвршћен за извештан редослед ствари (најзад у савезу са нечим одлучним и чврстим) - не доводим у питање ни ослонац ни смену, само им (као држава под ембаргом) падам у неизлечивост усамљеништва. На било шта друго да покуша да се ослони (на краћу вечност или самозаваравање), човек на мом месту провео би се још горе. Не верује ли, пустити га треба да отплови у *Anticyram*, по љиљане (*Helleborus*) да га излече од лудости - *Naviget Anticyram*. Једина тачка ослонца која се нуди: уписивање датума у уредно издељане (као емајлирана догма) преграде непристрасности (једна преграда - један датум), сложене по једноставном рачуну и обојене у исти такав, решеткаст резултат. (Кавез као крзно тигра и *Фауна*, Богиња Животиња, као кључ за мачку). Датуми као оквир преостале слике. (Да је у њеном центру, ђаконији жиже, постављена емулзија огледала, нема двоумљења - понављање догађаја и ликова ни издалека није завршено. Природа не прави скокове - *Natura non facit saltum*). Зна се: један (датум) ће доћи после другог; при првом дрхтају овог наступа онај; превише ли се занесе, опусти (овај), ускаче онај (размешта се по центру иако га, колико јуче, ни у угловима није било). Сама по себи, смена једног (датума) другим улива поверење сталношћу и бескомпромисношћу промене, ушива их у крагну на капуту развејане сумње, сипа му у џепове ситниш постфашистичке епохе, опире се *Favonius*-у (западном ветру) као ономотопеји (имитацији) *Zephyr*-а из дијаграма цвета (*Stamen* изнад *Petal*-а, *Stigma* и *Style* у Тучку из кога пије *Флора*, Богиња Цвета) - и ту, у цвећари, умире у лепоти дана.

06/27-29/96 - II

Sch'dy

* * *

(Двојац). Два су старија човека: понекад један до другог паркирају кола, то је и крај њиховог познанства - рекао бих да се не познају. (Оба аутомобила се још некако држе, као и њихови власници, али је неизвесно докле, као што је случај и са њима). Кола су им, дакле, стара, од нагомиланих малих удара на многим местима су улубљена, рђа их грозничаво, мада још не потпуно, растаче, од толиког времена постала су безбојна - изједначила се и у томе са власницима. Али, један чича је нешто живљи, има више вигора у себи, други делује

пропалије, чак ни руку нема (увуче рукав у десни цеп изношеног сакоа и тако хода преко паркинга према ничему, надајући се да негде иде бар данас). Овај што је поскочнији, кад напушта ауто или према њему иде (то су и једини моменти кад овде неко може да се спаси), чини то без оклевања, мало притом и корак изоштри да му се уклопи у журбу, очигледно је да га још нису напустиле све преостале побуде и варке. Насупрот њему, оном другом се не жури, сиво или драп одело у доброј мери му је изгужвано, ландара на ветру који ради на развејавању и задњих могућности а ипак га, једини он, у пролазу очеше потврђујући му да још увек постоји, иако већ сасвим непотребно. Тај паркира тако да после задњим делом аутомобила излази са паркинга, а онај други, кочопернији, увек направи претходни маневар да би паркирао тако да после излази са предњим делом - и ту им је, значи, разлика. Једина им је сличност, осим година и пропалих аутомобила, што ниједан изгледа да нема жену - можда су удовци, можда нежење, мада су и друге варијанте могуће. Један живи у мојој згради, други у суседној. (У мојој је овај што има обе руке). Онај сетнији, што му фали једна рука и подстицајна ужурбаност, можда има инвалидску пензију а можда ни то. Како је већ примећено, одећа и обућа су му (ако не баш пропали) отрцани, мада ни овоме из мог павиљона не цветају руже - тај као да негде, под старе дане, још увек ради: нагло скочи (вероватно до тог посла), исто тако нагло се и врати (мора да је близу). Можда негде нешто чува (има такав, птичји, инстинкт) па је због тога на већем опрезу - не опушта се тако драговољно као онај меланхоличан кога, вероватно, већ дуго не држи таква нека дужност.

И један и други, а да ни не слуте, типични су представници - један разгорелог, други изгорелог искуства. Тиме се савршено допуњавају, космички пресек чине перфектним. Једино што ту фали (осим оном чичи она рука) јесте лаган чамац да га порину у прву реку и из овог насеља као дисидентски двојац најзад побегну, свако из својих разлога а највише због апсурда у који су, као уосталом и ја, неопростиво веродостојним испуњавањем својих улога доведени.

07/16-19/96

Sch'dy

* * *

(Други Стан). У овом, другом стану (први је, за сада, неупотребљив - поплављен колико кишом толико сумњом, воденим цветом ћутње, занемелашћу гипса), осим сличне, рефлектоване геометрије (све што је тамо било с' једне, овде је са друге стране и све што се тамо гомилало у једном, овде се згурило у други ћошак), постоји и сличност у принципу: и овај, као и онај стан, ишчекује новог станара као нешто давно предвиђено и одобрено широм распрострањеном непомерљивошћу, са одговарајућом мером разумевања, дослухом три Грчко-Римске Божиње Судбине што управљају људским животима (*Clotho*, преље конца живота, *Lachesis*, арбитра његове дужине, и *Atropos*, оне која га пресеца) и њихових Нордијских еквивалената - *Norns*, Божиња које представљају Прошлост, Садашњост и Будућност. Не одаје се променом ритма када се у њега крочи, штавише спремно се подмеће у виду топле коцке, ритуално испољене прерушености *Omphale*, краљице *Lydia*-е, којој је три године као роб служио *Hercules*, обучен у женске хаљине - умешан међу њене жене (за то време она је чувала његову батину и лављу кожу). Увиђавно се разлаже на саставне делове на које би се разлагао сваки стан на његовом месту, сентиментално тонући у процеп између функционалне равнодушности отмено избледело шаренила и извежбаног капања кухињске славине. *Gutta cavat lapidem non vi, sed saepe cadendo.*

Пад са зида: изненадна разиграност монолога бившег станара пада надоле (*furor loquendi* је оно што, после нечијег становања, бар дан или два, остаје) - нараста лакомисленост старог обећања пред ново уселење у наставак упућеног лица. Једино му, такозвани, спољашњи звуци допиру из ненавикнутих углова - њих да се реши и моћи ће да полаже право на познавање и коре (дворишта) и коштице (стана).

Један се глас, тако, дуго задржава у врху листе разложних феномена: alt *Parizade*, хероине приче из "Арапских Ноћи" (*Das Ewig-Weibliche zieht uns hinan*), кћери Персијског султана коју су отеле и подигле тетке али се она вратила оцу уз помоћ птице која прича, дрвета које пева и жуте воде - затим се, и он, нежно распе, као закључак из естетски довршеног сна; други се звук налази на већој дубини (негде око слепог чела) - одатле се нагиње према упрошћеном образложењу метасврхе али се ужурбано враћа, пење се по огорченом остатку, звони на узбуну предвиђајући да се ради о напуштању и овог стана и уселењу у следећи. (*Decies repetita placebit*).

Тако компоновано финале боравка (нагли крај становања које тек што је почело), пристигли (нови) станар препознаје као појаву која га је до свега овога и довела, легавши на леђа и размишљајући о нечему што се не може рђаво протумачити: *Das Beste ist gut genug.*

* * *

(Извесност). Овакву упорност напредовања дана за даном може да објасни само тврдоглава теорија.

Извесност без преседана, врч пун сутрашњице. (Умножавана фотографија на бази *cyanina*, $C_{29}H_{35}N_2I$ у *Goethe*-овој обради бесконачне слике *Dr. Johann-a Faust-a*, астролога и мађионичара који је ђаволу (*Mephistopheles-y*) продао душу у замену за младост, знање и задовољство да каже *Dios me libre de hombre de un libro*).

Одавно су се они (дани) о свему овоме (обавези харлекина, по њима) договорили - толику извесност није видео ни *Lynceus*, један од Аргонаута, чувен по оштром виду. То што се време на Земљи простире унапред а на Небу уназад - питање је части: ко ће коме да се склони с' пута (непријатна огољеност унапређена у чедни инат *Libitina-e*, Богиње задужене за смрт и сахрану), мада сведочи и о нечем независном, скоро јако узбудљивом, да није једноликости решења (још се честито ни не раздани а већ га је пуна ловина - иста она тишина од јуче и у њој *Eris*, Богиња несклада и *Erking*, ђаволак и утвара из Немачког фолклора којим се плаше деца).

Самотна лековитост *Daphne* (нимфе која је избегла *Apollo-a* претворивши се у лорово дрво) пуна слабости тренутка.

Несаломљивост презира према околностима. За њу (несаломљивост) оне (околности) не представљају више од голе досаде, *en déshabillé*.

Извесност сутрашњег дана баца у засенак сећање о јучерашњем: меласаст метеж од кога није остало ништа, можда само стрпљење, савремена замена за спас.

* * *

(Фарса). Једна дебела жена чека аутомобил да дође по њу. Затим улази у њега, љутиито заузима возачево место, овај се скрушено премешта на сувозачево. (*Mutuus consensus*).

То се дешава већ неколико дана (рано изјутра), али не баш сваког. (Као да ће оног, који је дошао по њу, да премлати. Ваљда касни, отворених уста и раширених очију долазећи из "Путева - Voyages" од *Hakluyt-a*, преко *Caora-e*, реке поред које живе људи којима су уста у средини груди а очи на раменима).

Потпуно апсурдна ситуација: дебела на себи има жуту виндјакну и бели шорц. (Никаква незграпност не спречава је да обуче оно што јој не стоји лепо, да се (као једнорог) докопа сазвежђа *Monoceros*).

Већ само постојање таквог нечег, безначајног (без утицаја на било шта од значаја), ништавног толико да се и само, могуће је, у тренуцима кризе замишља над собом - говори о извесној комплексности овог, на први поглед тривијалног догађаја, једнаког превратништву *Callisto-e*, Аркадијанске нимфе која се, пре него што се попела у *Ursa Major*, претворила у медведа.

И (сам по себи) догађај и његови учесници {дебела, јасно видљива жена, човек који се практично не види, функционалан аутомобил неразумљиве боје, непомерљивост јутра као истрајност могућности (баналност прострта ничице, *maximus in minimis*), и једна мала радост [прошавши кроз пукотину у нечијој души, оса опијена близином смрти (пењањем у њу накнадним зујањем, *mors omnibus communis*)]} - све то што се одједном, ни из чега (само од себе) створило (неопрезно искочило), затим повезало, учврстило у овом (сурово пуклом) тренутку [аутомобил је стигао, дошло је до њене провале беса, бесно је залупила вратима, окренула се и медвеђи одгегала (у безмерност, јазбину дана), изненађен бритком непорецивошћу недостатка човек је једанпут или двапут затрубио (кратко ударио по волану) и (пажљиво) и сам нестао, прекривен завршном

нерешивошћу (гнездом на крошњи дотадашње нерешивости), коначним сломом до овог часа могућег али (испало је) нереалног спокоја], десило се, значи, само зато да би се нешто дешавало, без важности шта и без важности ко, како и зашто у томе учествује (*par manière d'acquit*), без важности нијансе/ароме у предаји беспрекорној баршунастости принципа једне веће сложености, умиљатости фарсе као љупком недостатку смисла, космичкој загрцнутости собом.

07/25–29/96

Sch' dy

* * *

(Трећи Стан). Кроз леви прозор - опхрвана самосталношћу бандера, у десном - благи пад рељефа. (У једном, антички ослонац стамености, други се, вешто, нуди као географски бег).

[Да ли ће се (и када) непоткупљиво време искрасти и одавде, зависи од јачине зидова овог, трећег корита за проток истих ствари].

У ваздуху оксидација оштроумности (у мислима рђа тренутка).

(*Corrigenda* - ствари које треба поправити, већ поменути списак грешки или несавршености).

Дрво наслоњено на зграду преко пута: блискост два, у суштини иста, стоицизма *Janus*-а, Божанства представљеног са два лица која гледају у супротним правцима и чија је кућа затворена у време мира, отворена у време рата.

Горе доле по улици возе се опробани странци, зналци рутине - чека их улепшан сусрет, глас разумне особе, надају се док се радују под будним погледом *Hela*-е, Богиње мртвих, пола плавичасте пола беличасте.

Наилази аутобус (одлазак/долазак), празан као надница за страх *Hercules*-а, чији је један од дванаест послова био да убере јабуке нимфи *Hesperides*, са златног дрвета које је чувао змај.

Затишје после најновије селидбе: притворена врата у пакао раја, картонска кутија с' писаћим/графичким материјалом *Demogorgon*-а, мистериозног бића са великим утицајем у невидљивом свету, острво блага као раскошни скок у пророчанство *Epimenides*-а, мудраца и пророка који је спавао у пећини педесет седам година да би се пробудио у немоћи мудрости, докрајченост претходног становања у завршености његовог описа, субјект (станар) и објект (стан) под правим углом између таванице, зида и осведочености бића, по трећи пут за мање од годину дана.

10/02–04/96

Sch' dy

* * *

Требало би рећи и нешто неутрално (као насукан брод стишати страсти). *Калмџера*. Нешто у смислу како се све ово благо љуља: нема смер, ни опаку намеру. (Не зна за рат). (Уљудно се понаша). Таквим сведочењем постигло би се непристрасно стање, избегао сукоб са просечним размишљањем. Али би се упало у двосмисленост. Са једне стране говорити о лепоти уљуљканости, са друге од ње страдати. *ЗАГАР*.

Зато и од таквог приступа треба дићи руке и, повишеним тоном, изрећи сву муку. Али коме и чему? (У овај глуми час једино се дирљивост слива у осећајност без поговора, у бестежинску *ЕРЕСЬ*).

Како год да се обратимо колосалној празнини (*Hannibal ad portas*), нећемо је пренути из попуњености ничим, из речи која се појављује само једном - *hapax legomenon*. Па ипак, чачкајући по њој и закерајући, терамо је да мрда ушима, удари репом. (Вепар се тешко одриче брлога али тешко и дише – напада га вечита сумња, у виду аскетских мушица. *Fronti nulla fides*). Носећи се са громадом незаинтересованости, преостаје нам да је описујемо до краја. (Не треба поклекнути ни по коју цену, како се то, до следећег потписивања предаје, државнички мудро каже, браду издигавши и поглед бацивши у вис, до Богова, *epulis accumbere divum*, остајући увек онај исти, привремен у спасу, вечит у поразу, *Epicuri de grege porcus*).

Побожна превара - *fraus pia*. (Не дозволити огорчености да устукне пред обзномом *Medea*-е, кћери краља *Colchis*-а, чаробнице која је помогла *Jason*-у да уграби златно руно а овај је, после десет година, оставио). Како се она, незаинтересованост, обрушава на нас - тако се њој треба смејати. Ући јој (незаинтересованости) смехом кроз зашећерено дно, уз придевску љуштуру акростиха испети се у прозаичне наборе на огртачу Млечног Пута (вимене прерушености стеоне еклипсе), пре него што сама прсне у здрав смех, проистекао из вешто смањеног знања, *e re nata*.

10/02-04/96 - II

Sch' dy

* * *

Поред зграде (у великој даљини) пролази ветар, воз, нешто племенито и за толико незауваљиво: премешта се са једне стране на другу још увек мрачно али и расплинато јутро. (Спушта се низ улицу изнуђени мир: све га мање остаје и за задњу сенку, наручје - *ОХАПКА*).

Почела је сезона грејања - крај се наставља у почетак: вода се (опет) пресица кроз радијатор.

(Све има свој циклус, чак се у њега пажљиво уноси, њуши нијансу - *ОТТЕНОК*).

И самом звуку света препознаје се основа - а како неће самоћи.

(Жамор света - нешто што се, после свега, склупчава по његовим ћошковима, крајња одважност почетка, фамилија Зодијака: "The Ram, the Bull, the Heavenly Twins / And next the Crab, the Lion shines / The Virgin and the Scales / The Scorpion, Archer, and the Goat / The man who holds the watering pot / And Fish with glittering tails - Ован, Бик, Близанци (Небески) / И затим Рак, сија се Лав / Девица и Вага / Шкорпија, Стрелац и Јарац / (Водолија) Човек што крчаг држи / И Риба са сјајним репом").

Раздањује се све више, познато добија на снази, непознато се стврдњава у дан.

Скоро да постаје драматично - толико ова сцена обилује малим законима изазова. (*ОТТОГО*: Јак удар ветра, па тишина сете).

Као када се нешто цеди а није киша, ни гвоздена течност *ferrofluid* (*gryphon* у свету материјала: пола течност, пола магнет, привлачност капи у грудви), ноктима се закачи за зид, пређе у уредност воде (*qui transtulit sustinet*), у охолост јутра са преимућствима маслине и лимуна, са којима је и даље све у реду.

10/02-04/96-III

Sch' dy

* * *

(**Систем**). Остављен сам себи (препуштен хвалисању краткоће), сваки тренутак утапа се у мноштво осталих.

Тако равноправни (трен до трена), деле судбину, не искачу из карневалске збијености, али се ни не затиру неуљудно. У хору понешто одбрује, бар ови, ломни часови између Магеланових Облака, Великог и Малог, две галаксије најближе Млечној, али ретко; они из веће даљине ни то.

Трен (између свитања и јасноће, *rappel*) неопходан да би се, и за овај дан, откључала колекција трофеја, медаља за храброст (мада таква, блиска неопходност није општа - играчима голфа горуће питање положено је преко хоризонта).

Тренутак незнатности: ни повод за очај, ни за равнодушност - гле како се она птица руши према срећи! (Шта би још тако нежно могло да потресе ово јутро, а да га не преплави? *Reconnaissance?*).

Катедралски механизам каденце проверено ради: не допушта се ништа што није баршунасто на необавезност, смеђе на прилагодљивост, да скреће ток мисли. [У случају да се осмеле (супротставе току ствари), забринутим тоном им се (мислима) указује на кабасту грешку, *recte et suaviter*].

На једној страни систем, на другој скрнављење.

На првој језуитска носивост Калвинизма (шарм догме *John-а Calvin-а* (1509-1564), Француског Протестантског реформатора, утемељивача доктрина предодређења, посебног спасења, потпуне порочности, неодољиве лепоте, и извесне истрајности светаца), на другој побуна полиглоте, исплажен језик тишине, једини којим говори, *ПЕСТРОТА* у подне.

Систем [његова безличност, *Philistinism* (филистарски уско, конвенционално мишљење, равнодушно према културним и естетским вредностима – *Webster*) дериват економије као извод живота, *qui facit per alium facit per se*): око стомака претаче се од усхићења (*quid rides?*), пун невољно прикривеног презира рукује се са ордонансима из белог света (*quieta non movere*), обраћа се нацији са све трагичнијим реченичним фондом (*qu'il soit comme il est désiré*), диспечер: уместо таксија шаље бомбардере са Библијским товаром (*qui non proficit, deficit*), овешталашћу свакодневног разговора подржава упутство о снисходљивој лојалности, китовским поимањем света себе разрешава ситничавог испитивања, размењује кич за подаништво, уходи проверава прислушкује надлеће рони класификује, узима себи право да први изврши нуклеарни удар, штампа емитује прети лаже позива цивилну глупост и институтску сервилност на банкет на коме се, потресно канонизован капиталом, глорификован својином, замашћује колачима од неизлечиве празнине - уздрхтале кондензације беспрекорног поједностављења победе Ђака Ђаволовог, слике и прилике раба Божијег.

Propriétaire.

11/21-23/96

Sch'dy

Човек Који Преврће По Ђубрету

У насељу је и човек који преврће по ђубрету. *La poverta è la madre di tutte le arti.*

Не изгледа јадно и непристојно како би му, по утврђеном стереотипу, таква активност налагала; напротив, спортски је обучен и за толико енергичнији, тачније жилавији, у доброј кондицији и непрестаној акцији - и када се врзма око ђубрета, и када ужурбано некуд отпешачи (*ΕΙΣΟΛΟΣ*) или се одатле враћа (*ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ Η ΕΙΣΟΛΟΣ*).

Кратко подшишан (*ΦΑΣΟΗ*), у тренерци и патикама пристојног квалитета, олимпијски (ригидно) корача према кантама са ђубретом, плен (за данас) ставља у пластичне кесе и командантски се враћа да их одложи у пртљажник аутомобила беле боје, средње величине, Јапанске производње. (*La propriété c'est le vol*).

["He does possession keep, And is too wise to hazard partnership - И те како одржава посед, И сувише је мудар да (са њим) угрози ортаклук", Dryden].

Скупљање ђубрета му је једна од страсти, судећи по не дангубљењу тојест војнички обављеном послу можда и главна - закључио би човек из овог штурог описа да ту, као и увек у таквим случајевима (*pars pro toto*), није могуће направити још пар претпоставки.

Прва је да он то не ради у страсти него у журби да не буде примећен иако, свакако, има неки професионалан (нормалан и легалан) уговор са неким или нечим о свему томе, али му није пријатно да, дуго се вртећи око канти, обзнањује такву своју допунску зараду. (*Ir por lana y volver trasquilado*).

Друга претпоставка је да му је то једини извор прихода (*l'argent*) мада, како је речено, тако не изгледа, сем ако тај свој (спољни) изглед (добар квалитет патика, тренерке и аутомобила) није некаквим потезом (напором, посебном волшебношћу) он сам удесио, не би ли тим прерушавањем прикрио срж ствари.

Али је такође могуће да он (*ΦΑΝΤΑΖΕΡ*), преврћући по ђубрету и нешто од тога нагло односећи како би оставио утисак да је то оно по шта се тог тренутка запутио, уствари сво време тражи неку везу, нешто значајно јако између садашњих отпадака и првобитног смисла, теоретске ентропије и практичног труљења, победе у рату

и пораза у миру, ситости у несрећи и глади у срећи, провлачећи се врстом фронталног тунела, између наслага потребе и слојева одбачености, као частан инжењерац бивше јуришне бригаде, таложећи сву ту дрчност у станарски отпад.

12/18-20/96

Sch' dy

Што Постоји и Што Не Постоји - II

Један је свет који постоји, други који не постоји. (Ево овај постоји, онај други не постоји. *Πότε γίνε?*).

Овај што постоји очигледан је, замислив (*ad captandum vulgus*), онај други његова је супротност: нити је очигледан нити се може замислити (*dignus vindice nodus*).

Онај што не постоји не занима се ничим (*consilio et prudentia*), овај што постоји бави се свим и свачим (*constantia et virtute*).

Ко изађе из оног што не постоји - уђе у овај што постоји (*РАЗЫГРАТЬ*), а када напусти овај што постоји - враћа се у онај што не постоји (*ПОК*).

Ко се игра ватром у овом што постоји - откупљује место у оном што не постоји, ко се скраси у оном што не постоји - довуче пепео из овог што постоји. (*Fama semper vivat*).

Када је дошло време овом да постоји - онеме је прошло, зато не постоји. *Αναλογως*.

А када дође време да овај што постоји не постоји, онај што до тада није постојао има да постоји. *En règle*.

Тако да од њих два увек један постоји, други не постоји. (*Chacun à son goût*).

Онај који у датом тренутку постоји, позајмљује главу оном што не постоји; онај који за то време не постоји, долази главе овом што постоји. *Ex more*.

Све док цела сабља из пола канија (*ПОЗГА*) не посече главу овом што постоји (*ab ovo*), и посади безглаву оном што не постоји (*ab origine*), да је не би више лупали о оном другом што постоји и што не постоји. *Absit invidia*.

12/18-20/96 - II

Sch' dy

* * *

(Безбедност). 5:55 а све је већ давно испрочано - исто тако правилно, скоро једнолично (три петице за једну позорност, *foi pour devoir*).

(Као бели низ ружиног расада - пун пажње и меланхолије закаснелости).

("There is no uniformity, no norma, principle, or rule, perceivable in the distribution of the primeval natural agents through the universe - Не постоји складност, норматив, принцип, или правило, који би се могли приметити у расподели првобитних агената природе кроз космос", J. S. Mill).

Иако је (опет празан) аутобус сишао низ (још мрачну) улицу и тако, у овом реду ствари, ставио до знања да не треба превише очекивати следећих пола сата, осећа се (и поред такве необоривости) да све трепери - затегнутост случаја (запетост утехе, *ПОСТАНОВКА, fons et origo*) вреба испод равнодушности решења.

(Чак се и убуд мишљу рачуна у авантуру). *Flosculi sententiarum*.

Почиње класичан дан. (*Flux de bouche*). Сви који догурају до његовог краја прележали су му почетак, сви други (несносно поранили) са првим сатом престали су да се сјаје. (*Finem respice*).

Изаћи у сусрет изазову надахнућа (доћи у искушење да се све промени - нагла и успешна револуција, *πυνομαι*), или се не упустити у поправку ни данас (пристати на равнодушност и помирљивост, *ὑσταζω*)?

(*Finis coronat opus*).

(Устајући са столице), приносећи шољу са чајем непогрешивости, утољавамо жеђ својој првој и задњој грешци - пристанку на ову безбедност.

12/18-20/96 - III

Sch'dy

* * *

(Гозба). Нешто је севнуло али се не зна шта. *ТРЕСК*. Вероватно аутомобилско светло, у рупи непомичног (и даље мрачног) првог степена јутра, или *ФАРФОР*. Јутро је (и симболички) укочено, личи на дослух са старом истином, *inter spem et metum*. (Стара је истина да од овако раних обећања тешко може да испадне солидан дан).

Састругавши лед са сопственог возила, радник на одржавању комплекса зграда залеће службени цип са раоником, врши маневар напред-назад уклањајући снег са паркинга, правећи правилне (скоро драгоцене) ивице сношљиве провидности - шавове или зидове за изненадни замак?

(Ко се ту усели имаће велике собе и добар преглед). *Intra parietes*.

Докле се (са свим овим) догурало, најбоље се види по значајности овог тренутка из кога бљешти да ни ово - није ново. *Cadit quæstio*.

Али, ни са рутином нема шале.

Треба све то умети и знати, без обзира што се понавља. Одржавати важност однегованој ситници, не претерати у брижности али ни малициозности. Обрадити крај и почетак (*ФРОНТ*), побринути се за средину (*ФРАГМЕНТ*). Извадити плен (делове шапата), расподелити га на равне делове за све на овој гозби. Велики (свечан) сто украсити неизоставношћу, белим рукавицама послужити незапитаност. Имати слуха за противречне мисли, омогућити им пир (придржати *ФРАК*). Ни од ове гозбе не правити сензацију (и ако неко од присутних то буде захтевао). Знати за меру: то што је (од овог јутра, *воρισ*) испало више него што се очекивало - примити са пажњом и увиђавном коректношћу, али не премашити номинални праг (*η οὐλη*) осећајности. (Ожиљак осећајности као исечак панораме, *natale solum*). (*Natura lo fece, e poi ruppe la stampa*).

Поларна креда: бити пристојан по сваку цену, уздржано се гостити свим овим као да се не ради о врхунском делу снега изнад леда него о празничном јутру пред одлазак кући.

01/06-08/97

Sch'dy

* * *

(Нова Година). Упорном времену не измиче ништа: и године смењује као на длану. *Allez-vous-en!*

("Never to be infected with delight, Nor conversant with ease and idleness - Никад се не заразити усхићењем, нити се упознати са лакоћом и доколицом", W. Shak.).

Због тога месецима, данима и минутима не преостаје друго него да се поређају још послушније: њихово, мање, смењивање урачунато је без поговора у оно веће, *au naturel*.

Комади мрака а већ блеска на јутро (*ФОН*), касније дан цео а већ притајен пред вече (*ГОРН*). (Ни обистинило се није а већ се за друго ухватило).

Само по себи, смењивање сезона, сати и једне недоумице другом, не би представљало непријатност (ретроспективно изненађење) да се ту не ради о двострукој намери. (*Benedetto è quel male che vien solo*).

Са једне стране инсистира се на вечитој истини, са друге - ласкавост лажи довршава се слаткоречивошћу повлађивања.

(*Fax mentis incendium gloriae*).

Прописно спроведена и уредно запечаћена и ова, најновија смена (једне године другом), само је формализована секција у суштини размаженог прохтева темпоралног избављења из истине - *Fata obstant*.

[Мишљење мишљења (*noesis noesos*), Aristotel, с/о М. Ђурић - посредована натчулност или бивствујућа озлојеђеност, највиши облик делатности или ритуал трансцендентности, преиначеност грознице или грозница преиначености, покриће Бога или Бог као покриће?].

Ο καινοβριος χρονος: док се једно замењује другим (у, такозваној, новогодишњој ноћи), овековечава се првобитни утисак о слободном паду кроз оригинални набор наводног календара, по коме се (у том тренутку) све ово овако нежно и дешава да би се одагнала мисао о предстојећој грубости још једне године.

01/06-08/97 - II

Sch'dy

* * *

Између Пола Један и Један: Безначајно нанишањено расипа се (са таквом лакоћом се представља, *ex professo*) најновији лаки снег.

(Веје а снебива се као узалудне мисли, *ΦΟСΦΟΡ*: ево га, ту је, а негде другде као да је, силикон а протеински се светли, *ex usu*).

Промиче, а као да ни то не ради. (Лебди од лакоће учествовања).

Час у страну прелети, час одстоји у центру, прелак за пад - не пада, *ex voto*.

Нити шта додирује, нити се где усмерава - простире се уместо да се слеже, *goutte à goutte*.

И доскочио би и не би (и пронео би вест и отђутао је).

Expertus metuit. (Обитавати у себи - залагати се споља).

Да отежа пошао би на доле, да олакша кренуо би на горе - овако таман је довољно лак и тежак за то стање наизглед посртања. *Μετριοσαο*.

Као кад провеје лака сумња, неверица или подозривост (са разумном дозом усхићења, *fidei defensor*) - оправдани тренуци између тла и узнесења, дозвољена мера левитације (лебдења), *НАГОТА*.

Да је у питању нешто теже већ би се поломило, да је пак лакше не би се код прозора зауставило. (*Gaudium certaminis*).

Овако, ни много тешко ни сасвим лако, тек табла путоказа (некој врсти прилагођености, *fide et fiducia*), нити одступа нити напредује, нити се обистинује нити гаси - изводи примерни плес по ничему (*fide et fortitudine*) то истргнуто време раног поподнева (између пола један и један) када се све друго заледило од несносног значаја.

* * *

(Гаража). Из собе се гледа на гаражу. (*Loci communes*).

("Enterprises of great pith and moment - Предузимљивости велике убедљивости и тренутка", W. Shak.).

Несиметрична, голубија (узвитлана грао) - делује солидно. (Чак се и једна бандера одважила на исти такав став са њене десне стране, *in pace*).

Притом, добро се види само бочни зид гараже - све друго, укључујући једна до других врата са њене предње стране, већ је сумњиво искошено. (*КАТОК*).

А и тај, бочни зид увелико је испуцао. (Поодмакао пут са друге стране патине или *en revanche?*).

И ту би био крај цртице о гаражи - кад би се о њој радило. (*Н ораш*).

А ради се, наравно, о томе да, где год се зауставили (*intra muros*), из било које собе погледали (*insouciant*), гледамо у нешто прозаично (однекуд препознатљиво), овнујски непомично (себи остављено), голубије боје (смерног ишчезнућа), сврхом подзидано (наткриљено сумњом), мрвом разваљено (испуцало кором), замршено употребом (ветром размршено), прободено циглом као очним капком, истурено хиром дворишног космоса, померено према нади да ће да заблиста пре него се смири. *Placenta*.

Што Се Види и Што Се Не Види

Што се види пршти, што се не види њише се. [Што се види испрси се (*ВОСТОПРЕ*), што се не види погурено вреба (*ПАСХА*)].

Јасне ивице, очњаци, грађа (што се види) - неоспорност значаја; ублаженост, стишаност, издржљивост (што се не види) - похлепа безначаја. (*Ne tentes, aut perfice*).

Поставка улице (нешто силази - аутобус, нешто се пење - поранели ђак), Јануарски мук - зев леда, авион са пословним људима коректног држања (*ni firmes carta que no leas, ni bebas agua que no veas*), прекројавање неинтересантних судбина у апатичном протекторату, неуништивост стања, недокучивост лампе изнад левог рамена, нерашчлањеност преовлађујућег става (*nihil ad rem*, глупост у завршном крешенду) - карневалски блѣсак гломазне (тешке) слике, прекривене алкалијумом.

(Велелепност непорецивости у смислу у коме је графички дата, *o vaos*).

[Судар великих размера (што се види ударило у што се не види) - а с' багрема капље само смола, *inopet copia fecit*].

Што се види наслонило се под пуном спремом у наслоњачу: клатећи се горе-доле лево-десно заклања што се не види, да овоме не би пало на памет да може тек тако да се види.

* * *

(Равнодушност и Суревњивост). Шта се, описано, не узнемири, а шта разгневи? Нешто јесте за опис (*РАССКАЗ*) - оно што се понаша као да ништа није било (*sang-froid*), а нешто није - оно што је склупчано пред скок (*sans cérémonie*). У првом случају описује се равнодушност (*relâche*), у другом суревњивост (*par privilège*). Опис првога обухвата башту, мост, помиреност са судбином; описом суревњивости описује се окупација,

наметнуто стање, закулисна игра. Раскалашност другог охрабрује уредност првог, и обрнуто. Лакше је описивати прво него друго. Чачкање по другом не препоручује се, за узврат нуди се ћаскање са првим, *religio loci*. Врши се притисак да се остане у границама првог, да се од описивања другог дигну руке. (Истиче се разграничење, *ПОРОГ*). Окупатор: безпоговорност (послушност, покореност), бомбардовање као завршни колач - захтеви су суревњивости (њен *répertoire*), равнодушност се са свим тим одавно помирила, *renovato nomine*. Доводити у питање суревњивост - покретање је из равнодушности: као у сваком лому те врсте онај који то ради може да очекује извесну усамљеност, *εκτος απο*. Али, и усамљен, он се не налази у горем - напротив, у бољем је положају него што би био у равнодушној гомили брујања под болесним надзором суревњивости (*res angusta domi*), не решивши је се ни заборавом муве а камоли равнодушношћу пејзажа, мастилом за празно перо погодности.

Renovate animos!